

**kardinál Marc Ouellet,
prefekt Dikasteria pro biskupy**

Plod'te a množte se

*„Bůh stvořil člověka jako svůj obraz, jak obraz Boží ho stvořil, stvořil je jako muže a ženu.“
(Gn 1,27)*

V jádru křesťanské antropologie nacházíme tento základní text z knihy Genesis, který nám dnes liturgie v rámci našeho evropského kontinentálního shromáždění synody o synodalitě nabízí k rozjímání. Společně nasloucháme Duchu Svatému a věnujeme pozornost Božímu slovu o stvoření muže a ženy *k Božímu obrazu*. Není tato biblická vize, která se dnes naší víře předkládá, cenným majákem pro naše debaty a rozlišování?

Mezi Bohem a člověkem existuje podobnost, spřízněnost, blízkost, která člověka odlišuje od všech ostatních tvorů na zemi. Dříve se tato podobnost chápala ve vztahu k duchovní podstatě člověka, protože tělo se na první pohled zdá být vzdálené čistě duchovní božské Bytosti. Současná exegeze však zdůrazňuje vztahovou dimenzi Božího obrazu v člověku, a tak obnovuje zprostředkovatelskou úlohu těla a jeho zásadní význam pro život v páru. Ačkoli je pravda, že podobnost s Bohem zahrnuje i duchovní rozměr muže a ženy, je rovněž třeba poznamenat, že člověk byl Bohem stvořen jako muž a žena, aby tak mezi mužem a ženou existoval duchovní a tělesný láskyplný vztah, který z nich činí jedno tělo: *„Plod'te a množte se, naplňte zemi.“* Boží obraz v člověku tedy zahrnuje také manželský pár a jeho plodnost. Je to dokonce prvotní význam tohoto obrazu a zakládá nadvládu člověka nad stvořením, neboť právě skrze sílu lásky, která je činí plodnými, se muž a žena množí, naplňují zemi a podmaňují si ji. Dej Bůh, ať je to nadvláda ekologická, a ne predátorská, jak se dnes bohužel v důsledku hříchu jeví.

Ve světle Krista Vykupitele, vtěleného Božího Slova, se tato antropologie Božího obrazu jako páru ohromujícím způsobem rozšiřuje v postavě nového Adama a nové Evy, Krista a církve, kteří Boží plán pro muže a ženu přivádějí k naplnění. Člověk, muž a žena, byl stvořen s ohledem na Krista a církve, to znamená s ohledem na svátost manželství, která dvojici přináší požehnání a dokonce ji činí svátostnou jako nositelku větší lásky – lásky Krista k jeho nevěstě, církvi. Pastorální konstituce *Gaudium et spes* nás učí, že „opravdová manželská láska je pozdvižena k účasti na božské lásce“ (GS 48) a díky ní je plodná mnoha způsoby, které přinášejí Boží slávu. Toto tajemství je veliké, říká svatý Pavel, když myslí

na Krista a církev. Muž a žena je nesmějí ignorovat ani zrazovat nebo jím sobecky manipulovat, protože Boží láska, která zahrnuje také lidskou lásku, jim dává účast na svých božských vlastnostech: jednotě, plodnosti, nerozlučitelnosti. Tato účast posiluje, očišťuje a posvěcuje lidskou lásku a znásobuje její výhledy na štěstí. Hříšný člověk žel tuto milost často odmítá a dává přednost vlastním autonomním rozhodnutím, která ho odvádějí pryč od Božích cest.

V dnešním evangeliu Ježíš odsuzuje farizeje za jejich pokrytectví kolem Božího přikázání „cti svého otce a svou matku“. Farizeové si ho totiž vykládají způsobem, který jim umožňuje ignorovat Boží slovo ve prospěch vlastních sobeckých zájmů. Pán ale neschvaluje tuto mentalitu, podle které člověk sice tvrdí, že poslouchá Boha, ale ve skutečnosti jedná v rozporu s jeho slovem. Toto varování se týká také nás a představuje výzvu našemu závazku vytvářet synodálnější církev. Necítíme někdy, jak se to stává i mně, pokušení vykládat Boží slovo v rozporu s tím, co skutečně říká? Kéž nás Duch Svatý při našich výměnách názorů a rozlišování provází a vede. Jsme tu proto, abychom si navzájem pomáhali a cvičili se v tom, jak společně kráčet ve světle Božího slova, živeni Kristovým tělem a krví. Kéž je naše bratrství autentické, kéž je naše práce plodná a kéž naše rozlišování přináší slávu Bohu! Amen.